

Blijf nog even

© 2018 Droomvallei Uitgeverij, Marloes Otten

Eerste druk, eerste oplage maart 2018

Tekst: Marloes Otten

Vormgeving: Droomvallei Uitgeverij

Coverontwerp en foto cover: Henk-Hans Tolman

Foto Marloes: Geertje Otten - Hoekstra

<http://www.prachtboeken.nl>

ISBN: 978-94-92844-10-1

Alle rechten voorbehouden.

Marloes Otten

Blijf
nog even

Deel 1 “Mijn leven is van mij”

Hoofdstuk 1 – Rowell

‘Pap, zie je wat hij doet?’ Een schrill kinderstemmetje eechoot door de wanden van de brede waterloze gracht. Het jongetje staat op zijn tenen en duwt zichzelf op de muur om over de rand heen te kijken. Met zijn linkervoet probeert hij tegen de stenen burcht op te klimmen. Tevergeefs. Zijn vinger wijst naar een jonge, grijze olifant aan de andere kant van de gracht, alsof het op die manier de aandacht zou krijgen die het verdient.

‘Wat gek! Hij eet z’n eten zo op met z’n slurf! Hij is wel echt groter dan ik, hè pap?’ Met grote ogen gluurt het jongetje naar zijn veel langere vader.

‘En ik heb geen slurf, hè?’ Weer probeert hij met zijn voeten tegen de muur op te klauteren. Hij legt zijn kin op de rand.

Twee enorme handen pakken hem vast en tillen hem op.

‘Nee, Jip, jij hebt geen slurf. Jij hebt een kleine neus, net als mama en ik,’ zegt de vader lachend. Met een zwaai zet hij de jongen op zijn nek en leunt tegen de wand. Zijn bovenlichaam helt over de gracht. Het kind steekt zijn rechterhand uit. Stevig houdt hij zijn broodje vast. Het is een mooi beeld, vredig.

‘Hier, olifant, voor jou. Pak maar!’

‘Pas op hoor, je mag hem geen broodje geven. Dat bolletje is helemaal voor jou,’ zegt de vader. Beschermend duwt

hij het kinderhandje terug boven zijn hoofd. ‘De olifant lust geen hagelslag. Eet jij het maar lekker op.’ Rustig wiegt hij heen en weer.

Het kind deint mee op de bewegingen en neemt tevreden een hap van zijn broodje. ‘Maar pap, mag olifant wel snoepjes? Ik wel, hè? Is dat de mamaolifant?’

Vanaf zijn plek op het bankje bekijkt Rowell het schouwspel. Zijn hand gaat gestaag over het papier en de eerste lijnen verschijnen, als een verhaal dat zich langzaam ontvouwt. Het kind draagt een korte broek met daaronder rode schoentjes. Zijn vader is gekleed in een nette donkere jeans en draagt eveneens rode schoenen. Ze lijken op elkaar. Blond haar, ovaal gezicht, lichte huid en blauwe ogen.

‘Ja, dat is de mamaolifant. En dat daar? Dat is de papaolifant. Die mag niet bij de mama en bij het kindje.’ De vader wijst naar de ruimte rechts van het jong.

Aan de andere kant van de gracht staat een reusachtige bul. Tevreden trekt hij grote takken uit de boom, slaat ze op een houten paal kapot en werkt de bladeren naar binnen.

‘Maar waarom niet dan? Jij bent toch ook bij mama en bij mij?’ De jongen buigt zich over het hoofd van zijn vader, legt zijn handen om diens oren en trekt er speels aan.

‘Au!’ Kordaat bevrijdt de man zich uit de greep. ‘Het is gevaarlijk voor de mama en het kindje. De papa doet soms boos tegen het kindje en de mama.’

‘Wat een gemene olifant.’

Rowell zucht. Zijn ouders zijn nooit zo hartelijk en liefdevol geweest, ook al verdiende hij dat soms wel. Ze gingen niet met hem naar de dierentuin en hij mocht al helemaal niet op de nek van zijn vader, want hij kon volgens zijn moeder beter zelf lopen, zelfs toen hij nog de leeftijd van de peuter

voor hem had.

Zijn hoofd bonkt. Zonder dat hij het wist, mist hij wat hij nooit heeft gehad. Maar door wat hij ziet, trekken zijn ribben samen. Het gemis van het kleine beetje contact prikt als een doorn in zijn borstkas.

Geconcentreerd zet hij de lijnen van vaders broek neer. De spijkerbroek loopt tot iets boven de heupen en wordt bij elkaar gehouden door een zwarte riem. Daarboven loopt een smalle donkere band. Tommy Hilfiger. Boven de zwarte band begint een witte blouse met een opgetrokken kraag. Strak, maar toch sportief. Zoiets zal Rowell nooit dragen. Het past niet bij hem.

‘Pap? Wat doet die meneer?’ Het kind heeft zich omgedraaid. Nieuwsgierig staart hij naar Rowell en een vinger wijst zijn kant op. Met zijn andere hand timmert hij op zijn vaders hoofd. Abrupt draait Rowell zich om, op zoek naar de veiligheid die de dierentuin hem niet kan bieden. Hij wil geen contact. Zijn ogen mogen die van het kind niet ontmoeten. Toch volgt hij nauwkeurig elke beweging van het jongetje vanuit zijn ooghoeken.

‘Pap, wat heeft hij?’

‘Niets,’ mompelt Rowell in zichzelf. Hij legt zijn armen verdedigend over het schetsblok en zoekt angstvallig iets anders om zich op te concentreren. Daadkrachtig duwt hij zijn oordoppen verder de gehoorgangen in, waarna hij één voor één de vingers van zijn rechterhand achterover trekt tot de gewrichten omslaan. De drums in het nummer van Tiësto kalmeren hem. ‘Niets.’

‘Geen idee, Jip. Misschien mag je wel even kijken. Vraag het maar.’ De vader pakt de jongen in zijn zij, tilt hem voorzichtig over zijn hoofd en zet hem met beide schoentjes op de grond. Alle aandacht voor de olifanten lijkt verdwenen.

Nieuwsgierig stapt de jongen op Rowell af. Hij zet een paar passen, maar draait zich dan weer om.

‘Maar als hij dat nou niet wil, pap?’ vraagt hij, terwijl hij het laatste stukje van zijn bolletje in zijn mond stopt en kauwt.

‘Daarom moet je het netjes vragen,’ reageert de vader opgewekt.

Overal op Rowells lichaam begint het zweet te prikken. Hij kan zijn schets niet laten zien. Het is iets van hem alleen. Maar het kind, het raakt hem. De nieuwsgierigheid en de speelsheid. Het mag echter geen contact met hem zoeken. Hij moet gewoon doen alsof Rowell er niet is, hem gewoon negeren. Weer trekt hij zijn vingers, nu allemaal tegelijk, naar achteren.

Naast hem verschijnt een oudere vrouw. Ze laat zich moeizaam op het bankje zakken, zet haar rollator voor zich en haalt een banaan uit haar tas.

‘Zo, ik zit,’ zegt ze en met een kreun leunt ze tegen de rugleuning van het houten bankje. Met gedreven precisie knakt ze de top van de banaan en ontdoet hem van de schil.

‘Wil jij ook een stukje?’ Ze breekt een deel af en houdt het voor Rowell. Een grote bruine vruchtdraad hangt als een slinger om de brok.

Het kind blijft staan.

‘Nee,’ zegt Rowell.

‘Oh nee, laat maar. Dat vraag je tegenwoordig niet meer aan de jeugd. Dat hoort niet meer zo, of wel? Hoe oud ben je?’ Ze stopt de banaan in haar mond en kauwt.

Het kind draait zich om.

‘Twintig.’

Ze knikt. ‘Mooi, die olifanten. Vroeger ging ik hier ook altijd heen met mijn kinderen. Vorig jaar ging ik nog met

mijn kleinkinderen, maar die worden nu te groot. Mijn man is er niet meer en dus ga ik alleen. Ben jij hier ook alleen?’

Het kind loopt terug naar de muur waar zijn vader staat te wachten.

‘Ja.’

‘Ach, het gaat voornamelijk om de beesten, hè? Ze lijken zich nergens zorgen om te maken. Vrij van wereldleed zullen we maar zeggen.’ De vrouw neemt nog een hap en legt de bijna lege schil naast zich op het bankje.

‘Nou, ik ga weer. Het leven is veel te kort om lang te blijven hangen,’ zegt ze, terwijl haar handen de rollator grijpen. Met kleine rukjes trekt ze het blauwe karretje naar zich toe om zich er vervolgens aan op te trekken.

Rowell gruwelt. Het lijkt een wankel evenwicht. Als een koorddanser op een veel te dun koord.

‘Tot ziens zullen we maar zeggen. Ik ga naar de tijgers.’

‘Dag.’ Rowell blaast opgelucht uit en bespiedt de vrouw, terwijl ze over de stenen wankelt.

Dat gesprek viel best wel mee. Voor zijn doen dan.

Hij focust zich weer op het duo voor hem. De jongen staat naast zijn vader bij het olifantenverblijf. Met zijn armen omklemt hij de spijkerbroek, zijn voeten staan tegen zijn vaders schoen en zijn linkerduim hangt in zijn mond. Aan zijn vaders oor hangt de nieuwste Samsung.

‘Nee, we zijn nu bij de olifanten. Ik denk dat we...’ een blik op het horloge, ‘... over een uur wel richting huis gaan. Ja, natuurlijk eten we thuis.’

Rowell schetst verder. Het kind is aan de beurt. Zonder moeite zet hij de contouren van de rode schoenen op papier, gevolgd door de hoog opgetrokken Bambisokken. De jongen draait zijn hoofd weer in Rowells richting.

Rowell wendt zijn blik te laat af en voor het eerst ontmoeten de twee elkaar echt. Het kind verstopt zich achter